

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

w wydaniu porannym i wydaniu wieczornym, — w niedziele i święta tylko wydanie poranne, — natomiast w dni poświęczone tylko wydanie wieczorne.

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chelminowski, wiadomości potocznych Wiktor Ujma, za inne działy odpowiada Antoni Konieczny, za ogłoszenia i reklamy Antoni Leśniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Dyrektor wydawnictwa: Roman Leitgeber

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Redaktor naczelny: Dr. Marjan Seyda

Nr. 286

Poznań, środa dnia 25 czerwca 1930

Rok XXV

W obliczu groźnych dni

W związku z obecnym międzynarodowym położeniem Polski, otrzymujemy z kół uniwersyteckich następujące uwagi:

Na Polskę przychodzą groźne dni. Okres „ochrony”, znaczący jako terminem końcowym datą ewakuacji Nadrenji, przykrócony dzięki znakomitej polityce Stresemanna, kończy się w czasie najbliższym. Wszystkie znaki na niebie i ziemi wskazują, że cały wysiłek Niemiec, taki, na jaki je tylko stać, zwróci się w kierunku wschodnim, w kierunku Polski.

Trzeba bowiem sobie jasno powiedzieć, że na tym punkcie nie można mówić o porozumieniu polsko - niemieckim. Niemcy nie zgodzą się na określenie przygotowanych od tysiąca dwustu lat dążeń do opanowania wschodu. Nie zgodzą się na to, co uważali za rzecz załatwioną już drugim rozbiorem Polski, kiedy to na skutek zajęcia Torunia i Gdańska i na gruncie uprzedniego zajęcia Pomorza zachodniego opanowali całe północne wybrzeże Bałtyku po granice Prus Wschodnich. Dochodzi moment natury psychologicznej. Niemcy nie stracili Pomorza polskiego na rzecz bezpośredniego zwycięzcy, uważają więc tę utratę za ogromną krzywdę. W konkluzji raz jeszcze powtórzmy, że nierealne jest marzenie o jakimś porozumieniu na gruncie obecnego stanu rzeczy. Jeden z kontrahentów, to jest Niemcy, ręki swej do tego nie przyłoży. A to, co my będziemy uważali za drogę do pacyfikacji (traktat likwidacyjny), strona niemiecka traktować będzie jako środek kruszenia dotychczasowego stanu rzeczy, środek w danych warunkach najlepszy.

Trzeba więc być przygotowanym na groźny atak, który w pierwszej swej fazie będzie miał miejsce na terenie dyplomatycznym, a poprzedzony będzie tak akcją polityczną, jak urabianiem opinii zagranicznej, przede wszystkim francuskiej. Cenę wiecznego pokoju będzie się wysuwało jako walor, który wart jest „rektyfikacji” granicy. Zmęczonemu światowi argumenty takie mogą trafić do przekonania; wiemy, iż to się już niekiedy dzieje.

To wszystko zresztą rzeczy dobrze znane, poprostu truizmy. Ale w polityce — inaczej, niż w nauce — nie wystarczy poznanie. Czasem trzeba rzeczy znane powtarzać nieustannie, dopóki nie przyobleką się w czyn, w danym zaś wypadku chodzić musi o czynną postawę państwa i społeczeństwa wobec nadchodzącego niebezpieczeństwa.

W całości rachunku współczynnikiem niezmiernie ważnym będzie sytuacja wewnętrzna Polski. I tutaj przychodzimy do punktu bardzo bolesnego, a zarazem istotnego.

Bo jakżeż ta sytuacja wygląda? Cały wysiłek rządu zwrócony jest w kierunku konfliktu z władzą ustawodawczą, konfliktu nietykalnego. Sytuacja polityczna znajduje się w całkowitym impasie. W tej sytuacji rząd w opozycji przeciw dążnościom niemieckim nie bierze w rachubę oparcia się o naród w postaci jego reprezentacji parlamentarnej. Rząd we własnym swym rachunku czuje się słabszy, niżby się czuć mógł. Rząd unikać więc będzie jasnego postawienia sprawy. Rząd, który okazywał się bezwzględny w szeregu posunięć wewnętrznych, będzie bez porównania słabszy, gdy chodzić będzie o jego pozycję w stosunku do Niemiec i państw je popierających.

Sytuacja wewnętrzna nie jest więc przygotowana na okres nasilonego zatargu. Nie jest przygotowana i z innych jeszcze przyczyn natury wewnętrznej.

Gdańsk przeciw Gdyni

Przemówienie prez. Sahma w sejmie gdańskim

Gdańsk, 25. 6. (PAT) Na wczorajszym posiedzeniu sejmiku gdańskiego prezydent Senatu dr. Sahn wygłosił deklarację programową w imieniu nowego Senatu. Na wstępie prezydent wyraził przekonanie, że równowaga budżetowa Gdańska została zapewniona dzięki uchwaleniu nowych ustaw podatkowych; tak samo oczekiwania należy zmniejszenia się bezrobocia dzięki uchwaleniu ustawy o państwowym pośrednictwie pracy. Ponieważ jednak znalezienie dalszych dochodów jest wykluczone, przeto Senat będzie musiał dążyć do trwałego obniżenia wydatków budżetowych.

Dziedziny zewnętrzno - politycznej prez. Sahn obecnie nie poruszał ze

względu na zbyt krótki okres, pozostający jeszcze Sejmowi do dyspozycji przed ferjami. Jednak prez. Sahn oświadczył z całym naciskiem, że obecny Senat wolnego miasta całkowicie przychylił się do kroków, podjętych przez Senat poprzedni w kierunku uzyskania od Wysokiego Komisarza Ligi Narodów decyzji w sprawie konkurencji czynionej Gdańskowi przez Gdynię. Nowy Senat sprawę tę traktować będzie z jaknajwiększym naciskiem, albowiem stoj on na stanowisku, że problem ten, jako decydujący dla egzystencji wolnego miasta, musi być traktowany przed wszystkimi innymi problemami.

Anglik o Gdańsku i Gdyni

London, 25. 6. (PAT) Wilson Hattis w obszernym artykule w „Daily News Chronicle”, zatytułowanym „Rywale bałtyccy”, rozpatruje bezstronnie sprawę rywalizacji Gdańska i Gdyni. Autor stwierdza, że wszystkie państwa Ententy uznały, że odrodzona Polska winna mieć dostęp do morza. Dlatego port gdański, położony u ujścia polskiej rzeki Wisły, jest portem oczywiście w tym celu stworzonym. Wskutek tego w ostatnich 10-ciu latach zaznaczył się imponujący rozwój portu gdańskiego, obsługującego bez konkurencji zaplecze 30-miljonowej Polski. Przed wojną obroty portu wynosiły 2 miliony ton, zaś w r. 1928 — 8 milionów.

Tarcia między Gdańskiem a Polską — pisze autor artykułu — i trudności Polski w czasie wojny z Sowiecami

sprawiły, że Polska postanowiła wybudować własny port. Rozbudowa Gdyni w ciągu 8 lat jest imponująca. Obrót sięga już 2 milionów ton. Pretensje Gdańska mogą się zdawać słusznymi, ale bardziej słuszne są argumenty Polski. Naprzykład Łotwa, posiadająca 2 miliony ludności, ma dwa porty; inne państwa na morzu Bałtykiem mają również więcej, niż jeden port. Dlaczego więc Polska, licząca 30 milionów ludności, ma mieć tylko jeden port? Jedną rzecz jest pewna — konkluduje autor — Gdynia powstała i będzie istnieć. Obrót w tym roku będzie napewno większy od obrotu zeszłorocznego. Koordynacja pomiędzy Gdańskiem a Gdynią jest pożądana i możliwa, o ile obie strony będą miały na myśli „business”, a nie politykę.

Znowu żądanie zmiany granic wschodnich Niemiec

Z dyskusji w Reichstagu

Berlin, 25. 6. (PAT.) — Wczoraj Reichstag przyjął m. in. wniosek frakcji niemiecko - narodowej, domagający się ustawowego załatwienia sprawy zaopatrzenia wschodnich Niemiec z polskiego G. Śląska. Przyjęty został również wniosek o popieranie niemieckich zespołów teatralnych na wschodnich pograniczach Rzeszy. Wniosek frakcji niemiecko - narodowej o zniesienie zakazu organizacji „Stahlhelmu” w niemieckich prowincjach zachodnich i o złagodzenie zakazu organizowania to-

warzystw na wzór wojskowy został odrzucony.

Posel z centrum, Warnke, obrazując sytuację prowincji wschodnich, oświadczył, że Polska nie powinna posiadać terenów, do których nie może sobie rościć pretensji na podstawie praw, opartych na rozwoju gospodarczym i kulturalnym. Obecna granica niemiecko - polska i nieszczęsny „korytarz” muszą zniknąć, mimo iż Niemcy nie mogą prowadzić wojny.

Zatarg Watykanu z Anglią

Watykan ogłosił Białą Księgę w sprawie maltańskiej

Citta del Vaticano, 25. 6. (PAT) Stolica Apostolska ogłosiła Białą Księgę w odpowiedzi na Błękitną Księgę, opublikowaną przez rząd angielski w sprawie sytuacji na Malcie. Biała Księga przypomina szereg zarządzeń lorda Stricklanda, a mianowicie udzielenie wielkiej auli Katedry św. Pawła kościołowi anglikańskiemu jako siedziby odczytów przeciw katolicyzmowi, wbrew zobowiązaniu, powziętym przez Anglię przy objęciu protektoratu nad Malcią, w dalszym ciągu wskazuje na protekcję udzieloną przez Stricklanda O. Micalefowi franciszkaninowi, występującemu przeciw hierarchjom eklezjastycznym katolickim. Wstęp wskazu-

je na cały szereg faktów, świadczących dobitnie i wyraźnie o nastrojach antykatolickich obecnego gabinetu na Malcie. Wreszcie Biała Księga rozpatruje propozycję angielską tak zwane „zawieszenia broni” na czas wyborów, według których Stolica Apostolska miałaby zobowiązać się do powstrzymania kleru od udziału w wyborach i od zgłaszania list katolickich, podczas gdy lord Strickland postarzałby się o uniemożliwienie ataków przeciw klerowi. Watykan nie mógł pozbawić kleru maltańskiego praw, przyznanych mu przez akt konstytucyjny, który przewiduje zaliczenie w poczet senatorów dwóch reprezentantów kleru.

Czynnikiem niezmiernie ważnym w Polsce jest zagadnienie mniejszości narodowych. Jest to jedno z zagadnień centralnych; unifikacja etniczna jest proble-

mem czołowym państwowości polskiej. Równocześnie na okres konfliktu jest to pozycja, która notowana być musi po stronie ujemnej bilansu. Wiemy dobrze, że rozgrywka z Polską przygotowywana jest tak na zachodzie, jak na południowym wschodzie. To też kwestja mniejszości, zwłaszcza na południowym wschodzie jest integralną częścią sprawy pomorskiej.

Otóż tutaj rachunek wypada ujemnie. Przez dziesięć lat jakbyśmy się z miejsca nie ruszyli. Procesy U. O. W. stwierdzają, że nasilenie tendencji rewolucyjno - separatystycznych nie słabnie. Poprostu brak rezultatów działania państwa polskiego.

Poważnie odbyły się tutaj wypadki majowe i okres rządów pomajowych. Z jednej strony mrzonki federacyjne nakazywały własnymi rękoma podgrzewać nacjonalizmy wschodnie — w tym najwinnym przekonaniu, że to nie robota przeciw sobie samemu. Z drugiej strony walka z dużym odłamem własnego społeczeństwa nakazywała działanie, idące wprost przeciw interesom polskim. Na tem tle traktować należy ostatnie alarmujące wiadomości o „ugodzie” polsko - „ukraińskiej”, będące — gdyby to nie były plotki — w istocie pełną kapitulacją państwowości polskiej.

Ale na tem nie koniec jeszcze. Sytuację wewnętrzną niezmiernie utrudnia jeszcze jeden moment, a mianowicie stan osiedlenia na naszych kresach zachodnich. Są to rzeczy wielokrotnie już poruszane, — dla całości obrazu godzi się je jednak wspomnieć.

Problem Pomorza tem będzie się dla Niemiec wydawał łatwiejszym, im łatwiejsze będą mieli szanse szybkiego przechylenia stanu ludnościowego na swoją korzyść. Nie wchodzi tu w rachubę miasta. Wiemy — z własnego doświadczenia — że oblicze etniczne miast może ulec gruntownej przemianie w okresie kilku lat, jeżeli nie miesięcy. Dlatego też w bilansie polskości, czy na wschodzie, czy na zachodzie pozycji miejskiej nigdy nie należy wstawiać jako bezwzględnie decydującej. Decyduje przeważającym stan zaludnienia wiejskiego.

Powie ktoś, że statystyki przemawiają bardzo na naszą korzyść, że procent ludności polskiej jest w Poznaniu i na Pomorzu szczególnie korzystny. W takim stawianiu kwestji nie bierze się jednak pod uwagę możliwości osadniczych Poznańskiego i Pomorza, gdzie obraz etniczny można przy wydatnej kolonizacji szybko i gruntownie zmienić. Procent zaludnienia jest tu bowiem szczególnie niski, a wielka własność niemiecka w szeregu powiatów jeszcze przeważająca, czyni sytuację jeszcze trudniejszą.

Powie ktoś, że to nietylko właściwość Poznańskiego oraz Pomorza, lecz także sąsiedniej Brandenburgji. Pocięszac moglibyśmy się tem wtedy, gdybyśmy zagrali Brandenburgji. Mimo, że o tem niema mowy, Niemcy wydają ogromne sumy na kolonizację granicy wschodniej, zdając sobie sprawę z wagi tego współczynnika w walce politycznej.

Stwierdziwszy poprzednio, że sytuacja polityczna i stan sprawy mniejszościowej nie dorasta grozie sytuacji. trzeba teraz dodać, że polityka osadnicza, tak w oparciu o likwidację wielkiej własności niemieckiej na gruncie traktatu, jak też w oparciu o narządzie reformy rolnej — nie dała w ostatnim jedenastoletniu pożądanego rezultatu. Ludzie, patrzący dalej, niż poza najbliższą niedzielę, znawcy problemów osadnictwa załamują ręce, odpychając jak zmore analogję z przeszłości, w której Polska egzamin z polityki osadniczej zdawała stale z wynikiem niedostatecznym.

Zet.

Niewyjaśniona sytuacja w Niemczech

Po dymisji ministra Moldenhauera — Dietrich jako jego przypuszczalny następca — Jego projekty pokrycia deficytu

Sytuacja w Niemczech, wywołana trudnościami natury budżetowej, dotychczas jeszcze się nie wyjaśniła. W sobotę podał się do dymisji dotychczasowy minister skarbu Moldenhauer, a kierownictwo ministerstwa skarbu objął tymczasowo kanclerz Brüning.

Przyczyną dymisji Moldenhauera był — jak wiadomo — jego plan pokrycia deficytu budżetowego Rzeszy. Deficyt ten początkowo obliczany był na 450 milionów marek, później jednak — na skutek wzrostu liczby bezrobotnych — rozrastał się coraz bardziej i dojdzie przypuszczalnie do 800 milionów. Z sumy tej 600 milionów idzie na pomoc dla bezrobotnych, których liczba w roku bieżącym wynosi 2.600.000.

Opracowany przez Moldenhauera plan pokrycia deficytu przewidywał pokrycie 300 milionów z oszczędności w pomocy dla bezrobotnych, które miały być uzyskane przez podniesienie stawek ubezpieczeniowych pracobiorców i pracodawców o 1 procent i przez zmniejszenie liczby osób, uprawnionych do pobierania wsparcia. Resztę deficytu chciał Moldenhauer pokryć przez t. zw. „Notopfer“, polegającą na opodatkowaniu urzędników (osób „najwyżej uposażonych“) — oraz przez opodatkowanie osób bezżennych.

Plan ten — jak wiadomo — wywołał gwałtowne sprzeciwy u wszystkich stronnictw z wyjątkiem centrum. Moldenhauer opuściło nawet własne stronnictwo — Niemiecka Partja Ludowa, która bała się zupełnej utraty popularności wśród mas. Rząd Brüninga początkowo trzymał się bardzo mocno swego planu, grożąc nawet rozwiązaniem Reichstagu. Wobec jednak stanowiska Niem. Partji Ludowej dymisja Moldenhauera stała się nieunikniona.

Jako najpoważniejszy kandydat na jego następcę wymieniany jest wicekanclerz i minister wyżywienia Dietrich, członek Partji Demokratycznej. W chwili obecnej toczą się między nim, a kanclerzem Brüningiem decydujące rozmowy. Plan Dietricha w dziedzinie sanacji finansów różni się dość poważnie od planu Moldenhauera. Wysokość „Notopfer“ pragnie Dietrich ustalić nie na 4 proc., lecz na 2 i pół proc. — co wynosi tyle, ile składki pracobiorców i pracodawców na ubezpieczenie bezrobotnych, — pozatem zaś chce zmniejszyć liczbę osób, któreby płaciły „Notopfer“. Resztę deficytu projektuje Dietrich pokryć przez znaczne redukcje poszczególnych pozycji budżetowych.

Czy do nominacji Dietricha dojdzie — niewiadomo jeszcze. Narazie rząd nie wycofał jeszcze z Reichstagu swych poprzednich przedłożeń w sprawie deficytu, opracowanych przez Moldenhauera. Jak się zdaje jednak, Brüning nie będzie forsował uchwalenia tych przedłożeń w niezmienionej postaci — choć z drugiej strony sfery rządowe grożą znów rozwiązaniem Reichstagu. Groźby te o tyle nie są brane zbyt poważnie, że nowe wybory przyniosłyby niewątpliwie osłabienie wszystkich dotychczasowych stronnictw rządowych — na korzyść hitlerowców. Wybory w Saksonji były pod tym względem dostateczną nauką.

Prasa niemiecka w długich rozważaniach omawia problem uzdrowienia finansów Rzeszy, stwierdzając, że pokrycie tegorocznego deficytu będzie tylko tymczasowym środkiem zaradczym. Na dalszą metę mówi się o konieczności redukcji plac i wydalnego ograniczenia wydatków budżetowych.

Po kongresie francuskiej partji socjalistycznej

(Od własnego korespondenta „Kurjera Poznańskiego“)

Paryż, w czerwcu.

Kongres socjalistyczny w Bordeaux skończony. Pozornie bilans jego przedstawia się dość niepokojnie. Niektórzy z przywódców partji, a przede wszystkim p. Blum tak zrećnie żonglowali że nie przyszło do omówienia najważniejszego zagadnienia o stanowisku socjalistów względem sprawy obrony narodowej. Dlaczego, to łatwo zrozumieć: chodziło o uniknięcie jakiegokolwiek walki, a nawet wymiany zdań i o zachowanie jedności frontu przed forum publicznym.

Nie znaczy to jednak, by jedność w łonie stronnictwa panowała. Prawe jego skrzydło z pp. Boncour i Renaudel opowiada się za obroną narodową; centrum z p. Blumem i przywódcy lewicy z pp. Pawłem Faurem i Zyromskim nie chcą jeszcze w obecnej sytuacji zabrać zdecydowanego stanowiska, podczas, gdy skrajne żywiły z inżynierem Lagorgette na czele, odrzucają samą zasadę obrony narodowej. Nieprzejednane tendencje objawiły się w okresie przygotowawczym do kongresu i dlatego w ostatniej chwili, w Bordeaux, ten punkt rozpraw pierwszorzędnej wagi zniknął z oficjalnego programu.

Wytrawni socjaliści, usuwając narazie tę delikatną kwestję, mieli równocześnie na widoku inne względy, oportunistycznej natury. Socjalizm dąży coraz intensywniej i coraz systematyczniej do pozyskania dla swoich idei jak najszerszych mas nie tylko robotniczych, ale także włościańskich. Chłop zbytnio jest przywiązany do swego kawałka ziemi, do swojej ojcowizny, zbyt głęboko tkwią w nim jeszcze tradycje, by z dnia na dzień mógł przejąć zasady integralnego marksyzmu. Dlatego też roztropni i rozważni przywódcy stronnictwa nie chcą go odstraszyć, starają się tuszować i obwiać w bawelną istotną teorię socjalizmu rewolucyjnego, który oczywiście przyjąłby się trudno na wsi.

Opublikowanie manifestu socjalistycznego, dotyczącego kwestji włościańskiej, objaśnia nas dostatecznie o prawdziwych tendencjach stronnictwa p. Bluma. Chodzi mu przede wszystkim o przyciągnięcie chłopów i pozyskanie ich jako wyborców w 1932 roku. Dlatego manifest oświadcza, iż jedynie socjalizm położy koniec perjodycznym kryzysom, z których powodu cierpi włościanstwo; on również podniesie produkcję rolną i zapewni proletariatu

rolnemu, oraz małym i średnim właścicielom jak najszerszy udział w posiadaniu ziemi. Kiedy zaś wyznawcy II-giej Międzynarodówki triumfalnie obejmą rządy, to będą sobie uważali za obowiązek „utrzymać ziemię w posiadaniu drobnych i średnich właścicieli“.

Manifest stanowi zatem prawdziwą pułapkę na sfery włościańskie. Nęci bowiem i wabi ich obietnicami, chce miliony rolników przekonać, że konfiskata ziemi dotyczyć będzie tylko właścicieli wielkich posiadłości, a że „socjalizm nie zostanie zrealizowany przeciwko chłopom, ale z chłopami, przez włościan i dla włościan“. Konkluzja zatem jasna, że milionowe ich rzesze powinny do niego entuzjastycznie przystępować!

Przywódcy socjalistyczni lawirowali również zrećnie w Bordeaux w innych sprawach. Pomimo silnej opozycji pozwolono więc p. Bouissonowi sprawować nadal funkcje prezesa Izby, p. Pawłowi Boncour zostać prezesem komisji spraw zagranicznych, a p. Renaudelowi sprawozdawcą budżetu lotnictwa. Poza tem konflikt, panujący pomiędzy t. zw. C. A. P. (komisja administracyjna i kierownicza partji), a grupą parlamentarną, gdzie przeważają zwolennicy udziału w rządach nawet burżuazyjnych, jeżeli nie został zażegnany, to nieco załagodzony. Członkowie „mniejszości“ socjalistycznej, t. j. jej prawicy, którzy rok temu na kongresie w Nancy z organów kierowniczych partji zostali usunięci, teraz z powrotem, lecz w ograniczonej liczbie, do nich weszli.

Słowem starano się, na całej linii, nie podkreślać, czy to w łonie partji, czy to w odniesieniu do zagadnień ogólnej natury, zbyt rewolucyjnych posunięć. Względem tylko radykałów nastąpiła nietylko zmiana frontu, co zmiana ich traktowania. Dawniej socjaliści liczyli się z nimi, dzisiaj traktują ich lekceważąco, jako stronnictwo rozkładające się. Dlatego też żadnego przymierza wyborczego nie chcą z nimi zawierać i myślą kosztem radykałów zjednać sobie wyborców i pozyskać kandydatów.

W tych warunkach nie można się dziwić, iż p. Herriot z oburzenia wylewał łyżę krokodylowe. Uważa się bowiem za głęboko dotkniętego i upokorzonego przez p. Bluma, który ośmielił się powiedzieć o „rozkładzie“ jego partji. P. Daladier natomiast zawsze energicznie reagujący na ataki, nawołuje rzesze radykalne do intensywnej pracy

Najzdrowszym napojem dla wszystkich jest prawie bezalkoholowe

PIWO GRODZISKIE!

dw 5292

i organizacji. Prezes stronnictwa ludzi się jednak, myśląc, że wkrótce nastąpi wspaniałe przebudzenie się sił radykalnych.

Rozwój ich jest narazie przynajmniej wstrzymany, gdyż zbyt długi aljans ze socjalistami spacył ich uczucia narodowe i sprowadził ich na prawdziwe manowce. Nie mogąc jednak im odplacić zaraz pięknem za nadobne, radykali odgrażają się odwetem w październiku.

Bezprawne przedłużenie kadencji

„Gazeta Warszawska“ w artykule p. t. „Bezprawie na ratuszu“ omawia nieprawne przedłużenie kadencji obecnej rady miejskiej i magistratu m. Warszawy, zarządzone na podstawie ustawy z r. 1922. Kadencja ta minęła w dniu 23 czerwca r. b. — a równocześnie minął ostatni termin, w którym ministerstwo spraw wewnętrznych powinno było rozpisac nowe wybory.

W rzeczywistości ustawa z r. 1922 nie mogła w żaden sposób być podstawą do przedłużenia kadencji obecnych władz miejskich. Ustawa ta dotyczyła tych ciał komunalnych w b. zaborze rosyjskim, których okres wyborczy według obowiązujących w owym czasie przepisów już wówczas (to jest w r. 1922) upłynął lub upływał — i przewidywała, że ciała te winny sprawować swe czynności do czasu objęcia urzędowania przez nowe organy, wybrane na zasadzie nowych ordynacji wyborczych.

Ustawa z r. 1922 obowiązywała do roku 1927; do tego czasu istniały ciała samorządowe, pochodzące z wyborów r. 1918 i 1919; czekające daremnie przez 8 lat na uchwalenie nowych u-

staw samorządowych. Aż w r. 1927 sam rząd pomajowy zlikwidował powyższą ustawę, rozwiązując wszystkie bez wyjątku organy samorządu, do których ustawa ta się odnosiła. Dzisiaj niema już ani jednego sejmiku, czy wydziału, ani jednej rady miejskiej, czy gminnej, „których okres wyborczy według obowiązujących dotychczas przepisów upłynął lub upływał“ w r. 1922. A skoro nie istnieje podmiot prawa, nie istnieje „ratio legis“, to i prawo samo przestaje działać.

W miejsce prawa specjalnego wchodzi norma ogólna, czyli postanowienie dekretu o samorządzie miejskim z r. 1919.

To też zarządzenie, przedłużenia kadencji władz miejskich Warszawy, jest wyraźnym bezprawiem. Motywy jego są jasne — „sanacja“ boi się nowych wyborów miejskich, które niewątpliwie przyniosłyby jej klęskę, co z kolei fatalnie oddziaływałoby na nastroje wyborców sejmowych. Jedni odmówiliby głosów, drudzy pieniądze. Postanowiono więc zrobić wszystko, by wybory miejskie odbyły się dopiero... po wyborach sejmowych.

W komendzie m. Warszawy w 1926 r.

Warszawski „Tydzień“ zajmuje się objawami niezadowolenia w obozie pomajowym z powodu nieposiadania przez twórczej myśli politycznej i przy tej sposobności odsłania rąbek tajemnicy o naradach, urządzanych w ciągu pierwszych dwu lat rządów obecnych, a które zaczęły się odrazu w dniach walki w komendzie m. Warszawy:

„Popołudniu 13 maja 1926 upływała już cała doba od chwili rozpoczęcia wojny domowej, a jednak nie wiadomo było nikomu, nawet najbliższym adherentom marszałka Piłsudskiego, znajdującym się z nim razem w komendzie miasta i gotowym podzielić jego los w razie niepomyślnego obrotu sprawy, jakie hasła polityczne, czy społeczne wysunie ich wódz. Tak samo ludność miasta, przyglądająca się dość biernie akcji zbrojnej w samym mieście, nie wiedziała wcale, o co się biją. Kiedy pod wieczór tego dnia agitatorzy endecy zaczęli gromadzić dokoła siebie grupy słuchaczy na Krakowskim Przedmieściu, tuż obok komendy miasta, wówczas, wobec niejasnej postawy ludności i wątpliwej sytuacji wojskowej, wśród adherentów marszałka Piłsudskiego powstało pytanie, czy nie wypadałoby, aby wódz ich zwrócił się do narodu z rodzajem manifestu, objaśniającego motyw i cele jego akcji. Według relacji ówczesnych jego adherentów, marszałek Piłsudski miał powiedzieć, że nie zamierza nic mówić do narodu, ponieważ to, co możnaby w tym wypadku powiedzieć, zależy od nieznanych jeszcze rozmiarów zwycięstwa.“

Dalszy ciąg był taki w ciągu dwu lat:

„Cały szereg narad między wybitnymi piłsudczykami odbył się w celu ustalenia ogólnych zasad takiego programu. Według słów uczestników narady te nosiły charakter dziwnie niekonkretny, całkowicie jałowy z dodatkiem nawet epizodów komicznych. Jakżeby zresztą miało być inaczej? Uczestnicy wysokich narad musieli mieć przecież pełną świadomość, że nie posiadają żadnej dyktandy, idącej od ich wodza, który jednym gestem, bez słów, wrzuci do kosza każdy pracowicie przygotowany przez nich program.“

Dlaczego zwolennicy p. Piłsudskiego okazali się niezdołni w tym zakresie, objaśnia tak:

„Jakkolwiek niezdolni do wytworzenia jakiegokolwiek ideologii, dostosowanej do warunków działania w Polsce niepodległej, piłsudczycy zachowali jeszcze w 1926 r. pewną odrębność tradycji, która w potrzebie mogła ująć za surrogat ideologii. Tradycje te, utopijne przeważnie przez nich samych w zakamarkach innych oddziałów, do których czuli oni od pierwszych lat Polski niepodległej jakiś niezdrawy pociąg, nie były odświeżane nigdy. Nic nowego do nich nie przybywało. Wódz milczał. Piśma i broszury, mające na celu sformułowanie wspomnień i tradycji grupy, były anemiczne i mgliste. Najbardziej oddani wyznawcy ideologii z czasów walki o niepodległość byli przeważnie ludźmi prostymi i surowymi, mało nadającymi się do polityki, którzy rozperchli się po kraju, nie tworząc żadnego ugrupowania politycznego. Wśród zgromadzonych w komendzie miasta mało kto brał czynny udział w walkach o niepodległość, nie wszyscy byli legionistami. W 1926 piłsudczycy byli poniekąd już tylko biernymi nosicielami ideologii z czasów walki o wolność...“

Zamiast mieć program zadowolono się władzą:

„W samem więc postawieniu sprawy reżym majowy, zajmujący stanowisko czystego cezaryzmu, stanął na podstawach niezmiernie kruchych, czysto doraźnych, obliczonych tylko na czas życia jednego człowieka. Od samego początku reżym ten nie zdążył wcale do wytworzenia jakichkolwiek wartości ideowych, mogących przetrwać krótką falę powodzenia lub bardzo niepewny w skutkach okres terroru. Krótkoterminowe jego kalkulacje wyczerpały się znacznie wcześniej, niż to mogli przypuszczać najwięksi pesymiści obozu, i dziś reżym pomajowy ogarnął zmierzch, widoczny dla obcych i napełniający grozą nadciągającej nicości samych jego zwolenników.“

W każdym razie obrazek tych wiecznych konspiratorów, poszukujących tajemnie programu w naradach w komendzie miasta, jest... rozbrajający.

Oskarżeni z powodu zajęć podczas „galówki” w Rogoźnie. — Siedzą od lewej: Karasiński Stanisław, Wałęsiak Władysław, Korybalski Klemens, Wojnecki Stanisław, Piergalski Antoni, Kozłowski Antoni. Stoją od lewej: Haupa Kazimierz, Olesik Bronisław, Sztuba Czesław, Skretny Franciszek, Koczorowski Ludwik.

Nowa wersja dramatu Mayerlingu

(Od własnego korespondenta „Kurjera Poznańskiego”)

Paryż, w czerwcu.

Po tak licznych wersjach i komentarzach, jakie wywołała tajemnicza śmierć arcyksięcia Rudolfa, syna cesarza Franciszka Józefa, można było się spodziewać, że dramat w Mayerlingu przeszedł raz na zawsze do historii. Tymczasem wojna wprowadziła zamieszanie i do prywatnych archiwów zdetronizowanej rodziny Habsburgów. Zostały one otworzone dla publiczności. Zastępy ciekawych mogły odtańcować w tajemnicach dramatu Rudolfa i Marii Vetsery, a pisarze ustalić prawdę historyczną.

I oto dziwnym zbiegiem okoliczności, dwóch powieściopisarzy francuskich poświęca romantycznej a tragicznej zarazem miłości dwojga kochanków bardzo ciekawe utwory. P. Claude Anet wydaje „Mayerling”, a p. Sterstevens „Taia”. Książki te wyszły niemal równocześnie i znajdują się jednak obok drugiej na licznych wystawach księgarskich; liczni krytycy w tym samym artykule dają o nich sprawozdanie. A jednak? — A jednak wersja jednej jest zaprzeczeniem drugiej, jakkolwiek autorzy obydwóch są sprawy swojej pewni...

Utwór Claude Anet'a jest właściwie biografją romansowaną, opartą na dokumentach znalezionych w Wiedniu, a jakie o publikowała pomiędzy innymi, „Die Stunde” p. n. „Tragedja księcia Rudolfa, dokumenty tajne, listy i akta archiwalne”. Przepomnijmy pokrótce ten dramat. W Mayerlingu, będącym pawilonem myśliwskim, a położonym o jakie 40 klm. od stolicy, w nocy z dn. 29-30 stycznia 1889 r., Loschek, wierny sługa księcia Rudolfa słyszy wystrzał rewolwerowy. Wstaje pośpiesznie i wychodzi ze swego pokoju, kiedy rozlega się drugi wystrzał. Służącemu zdaje się, iż pochodzi on z sypialni arcyksięcia. Chce otworzyć jej drzwi, ale są one zamknięte. Wówczas przy pomocy hr. Hoyosa wyłamuje je. Straszny widok przedstawia się ich oczom: na ogromnym łożu spoczywa wśród róż ciałko Marii Vetsery; krew spływa z jej twarzy; obok niej leży książę Rudolf z prawą skronią przetrzoną.

Wiadomość o tej tragedji wywołuje zrozumiałe poruszenie na wiedeńskim dworze i rozchodzi się błyskawicznie po Europie. Franciszek-Józef błaga papieża o udzielenie pozwolenia na religijny pogrzeb, oświadczając, iż w razie odmownej odpowiedzi, będzie musiał abdykować. Pozwolenie to zostaje mu wreszcie udzielone. Równocześnie jednak niezliczone wersje zaczynają krążyć o zgonie dwojga kochanków. Według jednej, Marja Vetsera miała uśmiercić Rudolfa, zabijając się potem sama; według drugiej zbrodnica ręka pozabawiła ich życia; według innej jeszcze Rudolf nie mogąc oficjalnie połączyć swej egzystencji z ukochaną, zastrzelił ją, dokonując potem na sobie samobójstwa, ale na mocy obopólnego porozumienia.

Tę to ostatnią właśnie wersję przyjmuje p. Claude Anet. Znajduje bowiem ona, jego zdaniem, niezaprzeczone potwierdzenie w listach Marii Vetsery do jej rodziny, skreślonych w przeddzień śmierci. Marja prosi w nich o przebaczenie swą matkę, a siostrze radzi, by wyszła zamaż jedynie z miłości. Ponieważ sama tego uczynić nie mogła, więc wolała zniknąć wraz z ukochanym.

Teksty tych listów wydała właśnie „Die Stunde”. Wersja o samobójstwie kochanków znajduje się również w książce p. Paléologue'a p. n. „Les entretiens de l'Impératrice Eugénie”. Cesarzowa Elżbieta zwierzyła się tej drugiej nieszczęśliwej matce, cesarzowej Eugenji, iż z Mayerlingu książę Rudolf napisał do niej temi słowy: „Matko droga, zabiłem...” Ten ostatni zresztą miał przed odjazdem do Mayerlingu gwałtowną scenę z Franciszkiem Józefem. Cesarz bowiem dowiedział się, że

Rudolf bez powiadomienia go zwrócił się wprost do papieża z prośbą o unieważnienie jego małżeństwa z księżniczką belgijską Stefanją, co zresztą mu zostało odmówione. Po gorzkich wyrzutach, czynionych Rudolfowi z tego powodu, Franciszek Józef w imieniu dynastji Habsburgów żądał od syna zerwania z Marią Vetsera.

Arcyksiążę Rudolf nosił się rzekomo z myślą rozwodu, a poślubienia Marii Vetsery i albo ogłoszenia się królem Węgier i krajów słowiańskich, albo też poprostu pędzenia egzystencji prywatnego człowieka.

P. Claude Anet z dużą subtelnością odtworzył cały ten dramat rodzinny na tle ponurych murów Hofburgu. Cesarz jest właściwie tylko biurokratą, przedstawicielem firmy Habsburgów; cesarzowa żyje odosobniona, pędząc dni na czytaniu, lub oddając się marzeniom; Rudolf zaś odziedziczył raczej melancholijną, lubującą się w rozważaniach o śmierci, naturę Wittelsbachów, jaka miała go doprowadzić do tragicznego końca.

Tezy tej nie podziela p. t'Sterstevens, autor „Taia”. Spotkał on bowiem w Londynie w 1919 r. w salonach księżnej de Monaco, panią Alma Heynes-Vetsera. Ta ostatnia, przyjmowana przez całą arystokrację angielską, była nikim innym jak... córką Rudolfa i Marii. Autorowi powyższej powieści zwierzyła się, iż jako dziecko została powierzona przez cesarzową Elżbietę pieczy osób zaufanych. Po dramacie w Mayerlingu wysłano ją do Ameryki Płn., gdzie potem poślubiła Mr. Heynes'a, z którym miała syna, żyjącego do dziś dnia. Z mężem swoim rozwodzi się i powraca do Europy, często udając się na Bałkany, a żyjąc dostojnie z pensji, otrzymywanej z... Wiednia. W 1919 r. poślubiła kapitana Cedric Sebastian Steane, ale 11 listopada po powrocie z balu, wydanego z okazji pierwszego armistycjum, córka Rudolfa i Marii Vetsera truje się o godz. 2 w nocy, przez zażycie cyanku potasu. Po śmierci jej znaleziono zresztą metrykę, ustalającą jej pochodzenie.

Alma Vetsera, pisze p. t'Sterstevens zawsze mi opowiadała, że jej ojciec został zamordowany przez tych, którzy mieli pretensje do następstwa tronu. Czyż nie byli zaś nimi książę Karol-Ludwik i Franciszek Ferdynand? Jeżeli zaś Rudolf zginął, to dlatego, iż chciał się koronować królem węgierskim. Dramat w Mayerlingu jest zatem zbrodnią polityczną, godną Franciszka-Józefa, który w kilkanaście lat potem pozwolił na zabicie w Serajewie, trzeciego następcy tronu austriackiego, księcia Franciszka-Ferdynanda.

Na tem to ciekawem tle, wysnuł p. t'Sterstevens swą bardzo interesującą powieść. Córka Rudolfa i hr. Vetsery nie przenosi on do Ameryki, ale na odludną niemal wyspę Eiao, gdzie żyje pod opieką starego Loschka, służącego jej ojca, a gdzie nazywają ją „Taia”. Z kolei powraca do Europy na wyspę Lacroma, koło Raguzy, która była dawną posiadłością arcyksięcia Rudolfa. Tam to nosi tytuł księżnej Ravesta i stoi na czele spisku politycznego, przygotowującego zamach w Serajewie. Autor przeprowadza w swej książce i intrygę miłosną, której bohaterem jest Francuz, i doprowadza poprzez cały szereg perypetyj dramatycznych do zamordowania arcyksięcia Ferdynanda w Serajewie. Zamach ten bowiem miał być odpowiedzią na mord, dokonany w Mayerlingu. Córka Rudolfa i Marii Vetsery pomściła śmierć swych rodziców, ale przez tę zemstę indywidualną popchnęła narody do krwawej walki i światowej pożogi.

Dwie te bardzo interesujące powieści, wywołały tutaj ogólne zaciekawienie i liczne komentarze, dzieląc czytelników na dwa obozy, przekonanych — podobnie jak

i sami autorzy — że każdy z nich posiada prawdę integralną. Na zakończenie dodać należy, iż jeden z paryskich teatrów stworzy w przyszłym roku dramat Mayerlingu, według wersji p. Claude Anet'a. I. Briares.

Ferje letnie Ojca Świętego

(KAP.) Według krążących w Rzymie pogłosek, Ojciec św. skorzysta w tym roku z odpoczynku letniego, prawdopodobnie w lipcu.

Uroczystości jubileuszowe, związane często z przyjmowaniem 3-4 pielgrzymek dziennie i z wygłaszaniem tyłuż przemówień, bardzo wyczerpały papieża. Od 18 miesięcy Pius XI miał nieliczne wolne chwile tylko w czasie świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy.

Papież ma wykorzystać swój odpoczynek, celem odbycia podróży.

Uczczenie księży wymordowanych przez bolszewików

Powstała inicjatywa wzniesienia krzyży w Kalwarii Wileńskiej, celem uczczenia księży, zamordowanych przez bolszewików. Inicjatywa ta, która powstała w początkach roku bież., jak się dowiadujemy, została już zrealizowana.

Dnia 22 bm. o godz. 4 po poł. odbyła się uroczystość poświęcenia krzyży, wzniesionych dzięki ofiarności ogółu, a poświęconych pamięci następujących kapłanów-męczenników: Eugenjusza Światopełk-Mirskiego, Jana Bikszisa, Ksawerego Makiniana, Franciszka Grabowskiego, Pawła Birnika, Konstantego Butkiewicza, Józefa Bieloholowego, Teofila Beraca, Wajsenburgiera, Jana Hofmana, Andrzeja Fedukowicza, Franciszka Kołomyjskiego, Pędzicha, Dyakowskiego, Ryszarda Knobelsdorfa, Jana Webera, Antoniego Radziuka, Władysława Klamma, Hajduka i Michała Kuktatewicza. (KAP.)

Amerykańska centrala radjotelewizyjna

Donoszą z Nowego Jorku, że wielki kongres towarzystw przemysłowo-finansowych postanowił wnieść olbrzymi drapacz chmur, mający mieścić w sobie 5 teatrów i wszelką instalację związaną z transmitowaniem radjofonicznym i telewizyjnym przedstawień widowisk, jakie będą się odbywały w 5 olbrzymich salach teatralnych. Suma kapitału zakładowego wynosić będzie 5 miliardów złotych, a grupa, która kapitał ten ma ulokować w nowym przedsiębiorstwie, składa się z Owen D. Joung, Gener, Electric Company, John Rockefeller, Radio Corporation of America, National Broadcasting Corporation, Hiran S. Brown i Radio Keith Orpheum. Plan przewiduje wybudowanie drapacza chmur na 250 pięter, kosztem 2 i pół miljaru złotych. Jeden z pięciu teatrów, jakie olbrzymi budynek będzie mieścił, przeznaczony będzie na kabaret, mogący po-

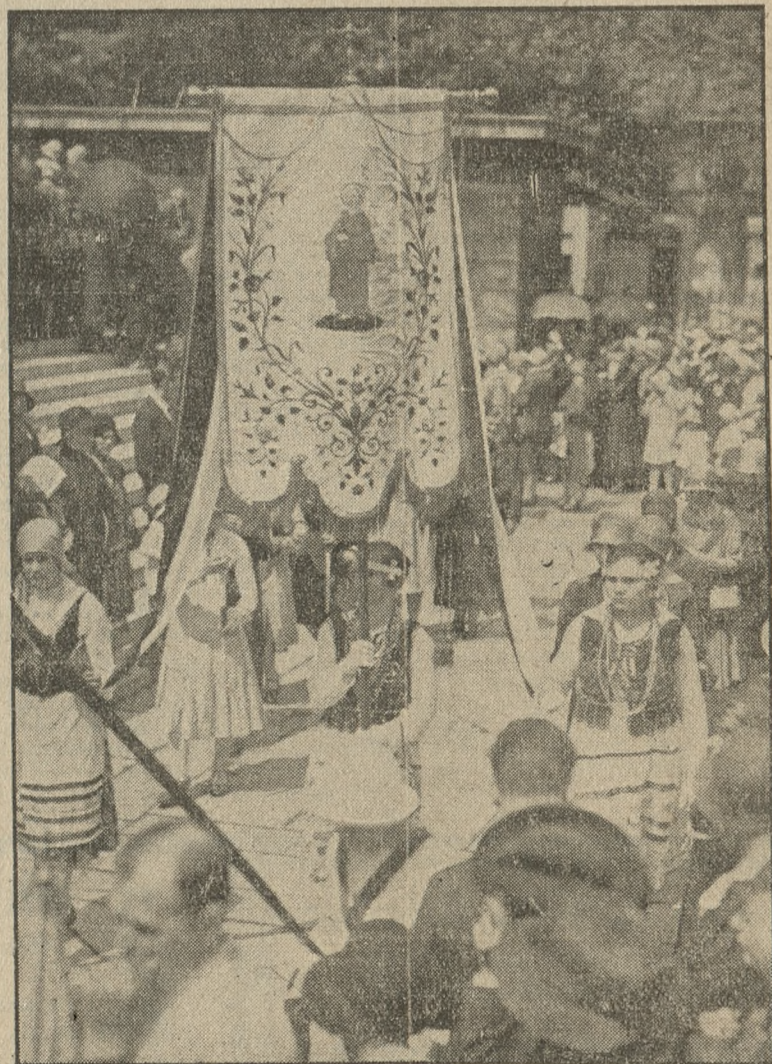
mieścić 8 tysięcy widzów, dalsze cztery, mniejszych nieco rozmiarów, służyć mają produkcji dramatycznej, koncertowej i operowej. Niewiadomo na razie, jaką rolę odegra telewizja w początkowej działalności artystycznej nowego przybytku muzy. Eksperci fachowcy wyrażają opinie, że choć telewizja znajduje się na razie w stadium wyłącznie eksperymentalnym, codziennie jej nowe udoskonalenia techniczne pozwalają wierzyć, że za lat parę — gdy ogromny gmach będzie wybudowany — będzie już możliwym transmitowanie kompletnych widowisk systemem radjofonotelewizyjnym, przez jedną wielką centralę w obrębie kilkudziesięciu tysięcy kilometrów. S. F.

Żona komunisty zgrywa się w kasynie

Stosunki w komunistycznej partji gdańskiej zastrzają się z dnia na dzień. Ostatni niezwykle ferment wywołało oświadczenie posła komunistycznej partji Opitza, który przed dwoma tygodniami wystąpił z partji. Poseł Opitz stwierdził, że przywódca partji Plenikowski dopuszcza się szeregu sprzeniewierzeń. Podczas kiedy komuniści gdańscy z olbrzymich sum przesyłanych z Moskwy otrzymują zaledwie 900 guldenów miesięcznie, żona Plenikowskiego zgrywa się stale w kasynie sopockiem na olbrzymie sumy, pochodzące z funduszów partyjnych.

Wielka sprawa z... małych dziur

Pieniądze i parasol mają tę wspólną cechę, że zawsze ich brak, gdy się ich potrzebuje. Ta głęboko filozoficzna myśl naprowadziła pewną kobietę w Paryżu na genialny w swej prostocie pomysł. Chodziła mianowicie od domu do domu i naprawiała sfałgowane parasole. Zadowolone było obustronne: kobieta owa uskuteczniała reparacje prawie na poczekaniu, każdy więc chętnie płacił 2, 3, 4, 5, a nawet 10 fr. Interes szedł coraz lepiej, a setki franków wpływały do kieszeni pomyslowej kobiety. Naturalnie nikomu z klientów nie wpadło na myśl obejrzeć dokładnie parasol po naprawie i w najbliższy dzień deszczowy wychodził na ulicę ufny w niezawodność odnowionego deszczochronu. Jakież jednak było jego zdziwienie, gdy przy mocniejszym deszczu kaskady wody poczęły lać się na nowy kapelusz, a stał za kołnier. Jedno spojrzenie wystarczyło, by się przekonać, że dziury były poprostu zalepione papierowym plastrzem. W krótkim czasie wpłynęło do policji ponad 400 zażaleń z różnych dzielnic Paryża. Kobieta aresztowana, nie przyznaje się ona jednak do winy, twierdząc, że dawała uczciwą pracę, której nikt nie kwestjonował. Obecnie najlepszy juryści suszą sobie głowę nad zagadnieniem, czy można podciągnąć tę sprawę pod określenie oszustwa. Prokuratorowi i sędziemu śledczemu kwestja ta nie daje spać, akta sprawy zaś przywieziono kancelarii na dwóch ciężarowych autach. (wl)

Procesja Bożego Ciała w Paryżu. — Dnia 22 bm. odbyło się uroczyste nabożeństwo z okazji Bożego Ciała w kościele Madeleine. Na naszej fotografii dziewczęta polskie ze sztandarem narodowym w strojach narodowych w ogólnym pochodzie na placu Madeleine.

RADJO

Programy radjofoniczne

Czwartek, dnia 26 czerwca 1930 r.

Poznań (335 m) godz. 7.00 - 7.15 gimnastyka poranna; godz. 12.05 - 14.50 uroczyste otwarcie I. Krajowego Kongresu Eucharystycznego w Polsce...

Warszawa (1412 m) godz. 12.15 transmisja z Poznania; godz. 16.15 program dla dzieci; godz. 16.45 muzyka gramofonowa...

Katowice (409 m) godz. 12.05 - 14.50 uroczyste otwarcie I. Krajowego Kongresu Eucharystycznego w Polsce...

Z Pomorza

Grudziądz. (Egzamin nauczycielski.) Dnia 20. bm. odbył się egzamin nauczycielski urzędzonego dla maturzystów gimnazjalnych kursu pedagogicznego...

(Z gimnazjum mat.-przyr.) Na ogólną cyfrę 23 otrzymało 21 wychowanków świadectwo dojrzałości a mianowicie: Bergman Antoni, Czarliński Maksym...

RUCH W TOWARZYSTWACH

S. P. P. Zbiórka wszystkich członków S. P. P. celem gremjalnego udziału w procesji do Najśw. Serca Jezusowego...

Sodalicia Nauczycielek uprasza swych członków o liczny udział w procesji na cześć Najśw. Serca Jezusa...

Składki i pokwitowania

W administracji pisma naszego złożono w dalszym ciągu:

Na pomnik Serca Jezusowego: Zrzeczenie pracowników Banku Polskiego 25 zł, Kl. 2 gimnazjum im. Bergera 4,90 zł...

Na chleb św. Antoniego: N. N. 5 zł, razem z poprzednio pokwitowanymi 172 zł.

Na Kongres Eucharystyczny: Ign. Jajczak 3 zł, Józef Skrzypczyński 5 zł, Władysław Wojciechowski 10 zł...

KSIĘGI STANU CYWILNEGO

Zgony:

21. 6. Jadw. Kliche, krawczyni 35 l., Marjanna Paetzowa z d. Walterówna, 77 l., Janina Piątkówna, 27 dni, Michał Greła...

Na pokrycie kosztów I. Krajowego Kongresu Eucharystycznego w Polsce

Table listing donors and amounts for the congress. Columns include names, locations, and monetary values.

23. 6. Wanda Narczyńska uczenica szkolna, 17 l., Mieczysław Kruczkowski, podróżujący, 48 l., Feliks Szuster, emeryt...

24. 6. Kazimierz Nawrocki, robotnik, 75 lat, Katarzyna Grajkowa z domu Danielczakówna, wdowa, 77 lat, Jadwiga Goździewska, uczenica szkolna...

SKRZYŃKA DO LISTÓW

201 M. L. Art. 12 ustęp 1 ustawy o ochronie lokatorów: „W razie śmierci lokatora jego wstępni, zstępni, współmałżonek i rodzeństwo..."/>

Advertisement for pilot Władysław Kiewnarski. Text: 'Głęboko wzruszeni dowodami życzliwości i współczucia, okazanymi nam ze wszystkich stron po tragicznym zgonie ukochanego syna, ś. p. por.-pilota Władysława Kiewnarskiego... Bóg zapłać! Rodzice i rodzina.'

Advertisement for Alina Lissowska. Text: 'Dnia 24 czerwca 1930 r. zmarła, opatrzona Olejami św., nasza najdroższa matka, ś. p. z Trzebuchowskich Alina Lissowska... przeżywszy lat 77. Pogrzeb odbędzie się 26 b. m. z koscinicy w Dębcu o godz. 18.30...'

Advertisement for Stanisław Baron Chłapowski. Text: 'W dniu 22 b. m. zakończył żywot doczesny w nurtach Wisły podczas kąpieli, ś. p. Stanisław Baron Chłapowski z Szolbr. Związek nasz stracił w Zgasłym gorliwego członka i wybitnego hodowcę-myśliwego. Cześć Jego pamięci. Wielkopolski Związek Myśliwych.'

Advertisement for Zofji Zygmąńskiej. Text: 'W pierwszą bolesną rocznicę śmierci, naszej najukochańszej, nigdy niezapomnianej córki i siostry, ś. p. Zofji Zygmąńskiej odprawi się msza św. za spokój duszy Jej, w piątek, dnia 27 czerwca, o godzinie 6.30 w kościele Matki Boskiej Bolesnej na Łazarzu...'

Advertisement for Panienska and Skład. Text: 'Panienska która pracowała w restauracji przy bufecie i zna doskonale obsługę gości zaraz potrzebna. Zgłoszenia przyjmuje z dołączeniem fotografii i odpisów świadectw. ST. KŁOCEK, Mątwy, pow. Inowrocław. Skład kolonialny, emalii i żelaza na sprzedaż. Skład istnieje kilkadziesiąt lat i znajduje się w najlepszym położeniu miasta woj. Pozn. Pierwszorzędną egzystencją. Uwzględnia się tylko oferty poważnych reflektantów z got. najmniej 16000 zł. Zgłoszenia do „P.A.R.”, Al. Marcinkowskiego 11, cod 55,282 Pw 15 080-55,282.'

Advertisement for Krem FEMY. Text: 'Krem FEMY jest ideałem plażujących gdyż radykalnie usuwa zbyteczne owłosienie. nr 12180'

Advertisement for SIWY OGIER. Text: 'SIWY OGIER 7 let. 175 cm, koń reklamowy hanower silnej budowy do pojedynki, zupełnie spokojny, sprzedaje korzystnie również WIERZCHÓWKĘ kasztankę 5 let. ujeżdżoną, 170 cm, podwagę do 90 kg i jelonkowe angielskie siodło. Majętność Będzitowo p. Barcin. Telefon 10. 2w 31 255'

Advertisement for POLSKIE OBUWIE. Text: 'POLSKIE OBUWIE na polskie nogi daje polskiemu robotnikowi pracę dlatego kupuj tylko obuwie. Gwarantowane wykonanie. WSZYSTKO z SKORY polecia Skład Fabryczny, właśc. Walerjan Zabłocki, Poznań, Wrocławska 15. Pw 15042/4-21,91,95. Organy do karuzeli nowoczesne, na sprzedaż. Zgłoszenia do Ored. Pow. Nako n/Notecią. 5w 24245'

Zł 10000 pożyczki

poszukuje poważna firma z dobrą gwarancją na przeciąg 18 miesięcy, zapłaci 20% miesięcznie. Adres: Skrzynka pocztowa nr. 53, poczta Sieradz. zw 24253

Niniejszym podajemy do publicznej wiadomości, że dotychczasowe numery naszych telefonów dla rozmów miejscowych i międzymiastowych zostały zmienione od dnia 12 czerwca r. b. na następujące:

70-56, 70-57, 70-58, 70-61, 70-73, 74-94. dla Zarządu, biur centralnych i Oddziału III.
57-67 bezpośrednio dla Oddziału I.
70-02 bezpośrednio dla Oddziału II.

Zwracamy uwagę, że numer zbiorowy 42-76 już nie istnieje.

Zarząd Sp. Akc. H. CEGIELSKI w Poznaniu.

Pw 15028-26,67

Kasyno Rzemieślnicze

Restauracja i Kawiarnia

Tel. 2227 **W. Roehr** Tel. 2227

poleca smaczne obiady.

Ciepłe i zimne potrawy o każdej porze dnia.
zw 24252

Dzisiaj każde małe dziecko wskaże, gdzie jest najtańsze źródło zakupu farb i lakierów w Specjalnym Składzie Farb i Lakierów

Franciszek Gogulski

Poznań, ulica Wodna 6.

Telefon 56-93. nw 12261/2 Telefon 56-93.

GASTRONOMJA

Tow. Akc. w Poznaniu

Walne Zebranie dnia 10. VII. 30., o godz. 16, pod „Wiechą“ (Monitor Polski 21. VI. 30.) Pw 15 025-26,42

5-6 pokojowego mieszkania

w centrum poszukuje

znana firma eksportowa z zagranicy na biura i mieszkanie, mieszkanie możliwe, lecz nie warunkowo umeblowane. Oferty składać pod zw 24 248 do Kurjera Pozn.

Niebywała okazja!

Nieruchomość moją w Gostyniu, w najlepszym miejscu, w którym od lat jest dobrze zaprowadzony skład porcelany, szkła, sprzętów kuchennych, rowerów, maszyn do szycia, wirówek, największy na miejscu, sprzedam natychmiast z towarem lub bez z powodu wyprowadzki. — Zgłoszenia: W. Mańkowski, Gostyń. nw 12 387

Kompletne urządzenie do fabrykacji lodu

około 400 lasek 10 kg. dziennie wraz motorami i chłodnią korzystnie zaraz do sprzedania

BEZANA-SNIEG, Sp. z o. o.
ul Dąbrowskiego 28. Pw 15032-25,70

Wszystkim Przyjezdnym

uprzejmie przypominam, że:

Kapelusze - Koszule - Krawaty - Skarpetki - Trykoty - Łaski - itd.

kupuje się najkorzystniej w znanej od 30 lat firmie

Władysław Hahn, Poznań

Stary Rynek 58. (Naprzeciw Drogerji Czepczyńskiego).

Podczas Kongresu Euchar.

10% rabatu.

Pw 15018-26,60

Altheide

słynne uzdrowisko dla chorób sercowych

na Śląsku Niemieckim ze swymi eleganckimi współczesnymi zakładami kuracyjnymi. Ulubione miejsce pobytu polskich kuracjuszy. 20 lekarzy.

Prospekty i informacje otrzymać

można w zarządzie uzdrowiska.

Zwyczajne Walne Zebranie Akcjonariuszów

Sp. Akc. „BRZESKIAUTO“ w Poznaniu

odbędzie się

1 lipca 1930 r. o godz. 5-tej po południu w sali Banku Związku Spółek Zarobkowych w Poznaniu, pl. Wolności 15, Pw 15 044-26,96 z porządkiem obrad

ogłoszonym w numerze 135 Monitora Polskiego. Uprawnieni do głosowania są akcjonariusze, którzy najpóźniej 3 dni przed Walnym Zebraniem złożą swoje akcje w biurze firmy przy ul. Dąbrowskiego 29, lub przedłożą dowody złożenia ich u notariusza.

BANK LUDOWY Sp. z. n. o. w LESZNIE

poszukuje

rutynowanego bankowca

na stanowisko członka zarządu.

Pisemne oferty z podaniem życiorysu uprasza od 15 lipca r. b. p. adr. prezesa Rady Nadzorczej adw. W. Dąbrowskiego, Leszno. (Kaucja wymagana). nw 12494

Z gotówką 15 — 20.000 zł

Rzutki i trzeźwy kupiec branży kolonialno-spożywczej, dobry organizator, z dokładną znajomością księzkowości ameryk., biegły korespondent polsko-niemiecki, obecnie na samodzielnym, niewypowiedzianym stanowisku, poszukuje posady, jako kierownik, kontroler, inkasent lub magazynier. — Propozycje upraszam do Kurjera Pozn. zw 24 246.

Konkurs na stanowisko

dyrektora

Powiatowej Komunalnej Kasy Oszczędności w Starogardzie.

Kandydaci zechcą przysłać oferty wraz z odpisami świadectw oraz szczegółowe życiorysy pod adresem naczelnika zarządu p. Stanisława Odyji w Starogardzie do dnia 10 lipca b. r.

Oferty załatwione odmownie pozostaną bez odpowiedzi. dw 5435

ANTICHWAST! usuwa niepożądane chwasty na chodnikach, gankach, ulicach etc. Wygodny, tani sposób. Fabryka środków zwalczania szkodników.

UNIVERSUM

Poznań, ul. Fr. Ratajczaka 38.

Pw 11 214-18,4

Przedsiębiorstwo zbożowe

oraz wymiana mąki w bardzo bogatej okolicy, obszerne spichlerze i plac składowy, natychmiast do wydzierżawienia. — Zgłoszenia pod dp 5399 do Kurjera Poznańskiego.

Wilhelm Skowroński, zamieszkały w Poznaniu, ul. Wolnica 4/5, wniósł o pozbawienie mocy skradzionej mu książeczki oszczędnościowej Banku Miasta Poznania (dawniej Miejska Oszczędności) w Poznaniu nr. 620 274, opiewającej na kwotę 551,15 złotych. — Posiadaczka książeczki oszczędnościowej wzywa się, aby się zgłosił w podpisanym Sądzie, pokój 69, najpóźniej w dniu 8 października 1930 r., godz. 12, i przedłożył książeczkę oszczędnościową, gdyż w przeciwnym wypadku list zostanie pozbawiony mocy.

Poznań, dnia 31 maja 1930.

nw 12 320

Sąd Powiatowy.

2. N. 2/30. **UCHWAŁA.** Odroczenie wypłat, udzielone uchwałą tutejszego Sądu z dnia 18 marca 1930 r. budownicemu Kazimierzowi Offierskiemu w Poznaniu, ul. Mickiewicza 3, właścicielowi firmy Kazimierz Offierski, Cegielnia Wronki, przedłuża się o trzy miesiące, t. j. do dnia 18 września 1930. Wronki, dnia 18 czerwca 1930. Sąd Powiatowy. nw 12 319

Z powodu oddania dzierżawy odbędzie się nw 12 482

licytacja

w Wyszynach pow. Chodzieskiego w dniu 27 czerwca 1930 o godz. 10-tej. — Licytowane będą:

garnitur parowy do młócenia, urządzenie mleczarskie, 2 śrutowniki, parownik, rozmaite maszyny i narzędzia rolnicze, wozy rolnicze i uprzęż — oraz 11 krów i 2 jałówki.

Powózki na dworcu w Ostrówkach o godz. 9,26.
Dr. O. Sondermann.

PRZETARG PRZYMUSOWY

W piątek, dnia 27 czerwca r. b., o godz. 11 przed poł. sprzedam najwięcej dającym za natychmiastową zapłatą: samochód kryty marki „Citroen“ PZ 11221.

Zbiórka w Tow. Budowy i Sprzedaży Samochodów w Poznaniu, ul. Dąbrowskiego 7. nw 12 502
Figas, komornik sądowy. Dąbrowskiego 49-a.

Zywa reklama

niezawodny środek. Na P.W.K. w Poznaniu demonstrował się ten chłopiec u którego pół twarzy w piegach, wargach i t. p. zaś druga połowa odświeżona kremem „Halina“ i zupełnie czysta. Żądać w aptekach i drogerjach perf. W razie braku „Pharmachemia“, Bydgoszcz, wskaże adres lub wysłać pocztą zł 2 50, próbny 1 00 złoty.

Pw 13 080-63,389

Zastępstwo wyłączne

zaprowadzonych firm przyjmie w większym ośrodku zach. Polski (najchętniej Poznań lub Bydgoszcz) poważny ustosunkowany Wielkopoleńczyk, który m. i. pracował samodzielnie w bankach jedynie na zaufanych stanowiskach, biegły w korespondencji polskiej, francuskiej i niemieckiej, w księzkowości i bilansie. Łaskawe zgłoszenia do Kurjera Pozn. pod zw 24244

Gospodarstwo

sprzedam lub wydzierżawię 40 mórg dobrej ziemi z kompletnym inwentarzem żywym i martwym, budynki w dobrym stanie. Cena i wpłata według umowy. Zgłoszenia przyjmuje

Bernard Zieliński,

Pobiedziska, Kaczyńska Droga 5.
nw 12 501

Kamienice

4-piętrową w Poznaniu sprzedam, wpłaty 90 tysięcy zł. Oferty tylko od reflektantów (Agenci wykluczeni) do Kurjera Pozn. pod zw 24 250

Do wynajęcia w śródmieściu 2 frontowe, elegancko umeblowane pokoje

z współużywalnością telefonu, na biuro od 1 lipca r. b., lub później. Wynajmujący, doświadczony kupiec i zaprzyjęty rzecznik księgowości gotów przejąć nadzór i prowadzenie ksiąg oraz korespondencję. Ewentualnie przystąpi do spółki w dobrze zaprowadzonej agenturze. Oferty Kurjer pod zw 24 235

